60

వంటఇంటి కిటికీ

మా మేడమీది వంటయింటి కిటికీలోంచి చూస్తే ఆకాశంలో కొద్ది భాగం మాత్రమే కనిపిస్తుంది.

అలాగే మహా పట్నంలోని ఎన్నో మేడల్లో కొన్ని మాత్రమే కనిపిస్తాయి.

నేను చూసిన మేరకే ఆకాశ మున్నదనుకున్నట్టుగానే కిటికీ లోంచి నేను చూసినదే జీవితమనుకున్నాను. నిజమే. పొరపాటు పడ్డాను.

నా చూపుకే పరిమితి కాని, జీవితానికి కాదని తరవాత తెలిసింది. పిల్లలతో ఇంటిపట్టున వుండేదాన్ని కాబట్టి లోకాన్ని పరిశీలించే అవకాశం నాకు లేదు. నాలోకానుభవమంతా ఈ కిటికీద్వారా సంపాదించినదే కాని చివరికి ఏ గ్రంథాలూ, ఏ అనుభవాలూ సమకూర్చలేని ఒక నిజాన్ని అది నాకు చెప్పింది.

పిల్లలిద్దరూ స్కూలుకు వెళ్ళేక ఆయన ఆఫీసుకెళ్ళేక నేను వంటింట్లో పనులు తెములుచ్చుకొని కిటికీ దగ్గర నిలుచ్చున్నాను. బాగా ఎండెక్కింది. చుట్టూ ఉన్న మేడలమీద ఎండపడి గోడలకేసినరంగులు నిగనిగలాడేయి. చిన్నప్పుడు ఆటలో ఖాళీ అగ్గిపెట్టెలు ఒకదానిమీదొకటి పేర్చినట్టుగా వున్నాయామేడలు. అందులో కుడిప్రక్క, ఎడం ప్రక్క వున్న రెండు మేడలు నా దృష్టికి అందుబాటులో వున్నాయి. వాటి కిటికీలు విశాలమైనవి. ఆ కిటికీల్లోంచి ఆ ఇళ్ళలోని సంసారాలు కనిపించేవి. అవీ భాగ్యవంతుల కుటుంబాలని అందుకు చిహ్నాలుగా రేడియోగ్రాములు, టీవీలు, ఫ్రిజ్‌లు వున్నాయి. వాటిలోని మనుషులు ఖరీదైన బట్టలు కట్టుకునేవారు. ఎప్పుడూ నవ్వుతూ హుషారుగా వుండేవారు.

కుడిప్రక్క మేడలోని పురుషుడు మంచి దుస్తులేసుకుని ఆఫీసుకు బయలుదేరివట్టున్నాడు. అతని భార్య గదిలోనే కూర్చునివుంది. ఆమె అప్పుడే నిద్ర లేచినట్టుంది. వగలు పది గంటలవరకూ నిద్ర పోతూందా? చిత్రంగానే వుంది. ఇంకొక అడమనిషి మాసిన చీర కట్టుకుని వచ్చింది. బ్రీఫ్‌కేస్ తెచ్చి అతనికి అందించింది.

అతను గదిలోకి తొంగిచూసి కుర్చీలో కూర్చున్న భార్యను పిలిచి వెళ్తున్నానని చెప్పినట్టున్నాడు. ఆమె పేరు సుశీల అయివుండవచ్చును. అతను ఏమని పిలిచాడో నాకు వినబడలేదు కాని "సుశీ" అని ముద్దుగా పిలిచి వుంటాడు. సుశీ నవ్వుతూ టాటా చెబుతున్నట్టు చెయ్యి ఊపింది.

సుశీ ఫ్రిజిడియర్ తలుపుతీసి అందులోంచి ఒక సీసా బయటికి తీసింది. అందులోని వదార్థం గ్లాసులో వేసుకుని తాగింది. ఏ మందో, మాకో అయివుండాలి. ఆవిడ్ని చూస్తే అనారోగ్యంగానే వున్నట్టుంది. అంత భాగ్యవంతురాలికి జబ్బేమిటో కర్మ! వాళ్ళ వీధి వరండాలో మాసిన చీరావిడ బహుశా వంటమనిషి కావచ్చు, చాపమీద కూర్చుని వత్రిక చదువుకుంటూంది. చదువొచ్చిన వంటలక్క సీరియల్ నవలలు చదవక మానేస్తుందా?

ఎడంప్రక్క మేడలో మగవాడు కూడా ఏదో వనిమీద వెళ్తున్నట్టున్నాడు, అతని భార్య గుమ్మం వరకూ వచ్చి అతనితో ఏదో చెపింది. బహుశా వేగం ఇంటికిరండి అని చెప్పి వుంటుంది. అతను వెళ్ళగానే తలుపు గడియేసుకుంది. గదిలో అటూ, ఇటూ తిరిగి పెట్టె తెరచి ఒక్కొక్క నగ తీసి చూసుకొని మెడలో వేసుకుంది. అబ్బ ఎన్ని నగలు! మెడ నిండిపోయింది. చేతిలో అద్దం పట్టుకుని కిటికీ వరకు వచ్చి వెలుగులో తన మెడ చూసుకుంది. వెలుగుపడి నగలు నిగనిగ

లాడేయి. తన ఐశ్వర్యం అద్దంలో చూసుకుని ఆనందంతో ఉప్పొంగి పోయే వుంటుంది. ఎవరికేనా అంతేగదా. ఐశ్వర్యం ఆనందం యివ్వ లేకపోతే ఇంకేదివ్వగలదు? ఆమె మళ్ళీ నగలన్నీ తీసి పెట్టెలో పెట్టింది. మళ్ళీ బోసిమెడతోనే వుంది. ఎవరూ లేనప్పుడు నగలెందుకు పెట్టు కుంది? ఎప్పుడూ బోసిమెడతో ఎందుకుంటుంది? దిష్టి తగులుతుందనా? ఆమె నగలు నా కంటబడ్డాయి. నా దిష్టి తగలదు కదా.

సాయంకాలం నేను వంటఇంట్లోకి వెళ్ళి అప్రయత్నంగా కిటికీ లోంచి చూశాను. కుడిప్రక్క మేడమీద గదిలో ట్యూబులైటు వెలుగులో భార్యాభర్తలిద్దరూ చక్కగా ముస్తాబై సరసాలాడు కుంటున్నారు. పొద్దున్న అనారోగ్యంగా వున్నా సాయంత్రానికల్లా ఆవిడకు చాల హుషారొచ్చినట్టుంది. కిలకిల నవ్వుతూంది. తరువాత ఇద్దరూ మేడ దిగి కారెక్కి వెళ్ళిపోయారు. ఏ బీచికో, సినిమాకో వెళ్ళుంటారు. అదృష్టవంతులు. అలా వుండాలి జీవితం. అటు హాయిగా నీటిలో ఈత కొడుతూ, ఇటు గాలిలో విలాసంగా ఎగిరే నీటి కాకుల్లాగా బతుకు చీకూ, చింతా లేకుండా గడచి పోవాలి. తనకా అదృష్టంలేదు. ఏ సుఖమూ లేకుండానే తనకీ వంటఇంట్లో రోజులు గడచిపోతున్నాయి. తన భర్త తెచ్చే జీతం జరుగుబాటుకు సరిపోతుంది కాని విలాసాలకూ, వినోదాలకూ చాలదు. అందుకే కాబోలు ఎవరికెంత ప్రాప్తముంటే అంతేనన్నారు మనవాళ్లు. మనిషి తనకందని సుఖాల వాశించకుండా ఎక్కడికక్కడ సంతృప్తి పడడానికి చెప్పిన వేదాంతమది.

ఆ భార్యాభర్తలు వెళ్ళేక వంటమనిషి లోపలికొచ్చి సామాన్లూ వక్కలూ సర్ది తల దువ్వుకుని పువ్వులు పెట్టుకుంది. చీర మార్చింది. అద్దంలో తన రూపం చూసుకుంది. రూపురేఖలు బాగానే వున్నాయి గాని, ఆ సింగారమెందుకో అర్థంకాదు. ఇదేదో చెడిపోయిన మనిషిలా

వుంది. దాని మొహం చూస్తే వెగటు కలిగింది. ఇలాంటి వాళ్ళు ఎన్ని తిరుగుళ్ళయినా తిరుగుతారు. ఇంతలో అది కిటికీ తలుపు మూసేసింది. ఇంట్లోనే వ్యవహారం సాగిస్తున్నది కాబోలు. ఛీ, పాడు మనిషి!

ఎడంప్రక్క మేడలో నగలావిడ బోసిమెడతో మొగుడికోసం ఎదురుచూస్తున్నట్టుంది. పిల్లలు లేరు కాబోలు. మొగుడు పనిలోకి పోయి ఆలస్యంగా వస్తాడు. ఇంట్లో ఎలా తోస్తుంది మరి. పత్రికలు కూడా చదువుతున్నట్టు లేదు. అసలు చదువొచ్చునో రాదో? అంత భాగ్యవంతులకి చదువు లేకుండా వుంటుందా? వచ్చే వుంటుంది. ఆవిడ లైటార్పేసింది. పోయి పడుకుంటుంది కాబోలు.

ఆరాత్రి మా ఆయనతో నేను కిటికీలోంచి చూసిన విశేషాలు చెప్పేను. ఆయన అంతా విని "వండర్‌ఫుల్" అన్నారు.

"ఏమిటి వండ్రపుల్?"

"నీకు మంచి పరిశీలనాశక్తి, ఊహాశక్తి వున్నాయి. ఇక నువ్వు కథలు రాయొచ్చు."

"నేను కథలు రాయడమేమిటి? నా తలకాయ".

"కాదు, నీలాంటివాళ్ళే రాయాలి, నీకు కాలక్షేపం కూడా అవుతుంది" అన్నారాయన.

"అంటే వాళ్ళలా మనం బీచికి, సినిమాలకి వెళ్ళక్కర లేకుండానా?"

"వెళ్ళొచ్చు. కానీ, ఆనందాన్ని వెదుక్కుంటూ బీచి వరకూ వెళ్ళాలా? ప్రయోజనకరమైన పనిచేస్తే కలిగే తృప్తి, ఆనందం బీచిలో ఎక్కడొస్తుంది. నువ్వొక మంచి కథ రాశావనుకో, అది అచ్చయి అందరూ మెచ్చుకున్నారనుకో. అప్పుడు నీకెంత ఆనందంగా వుంటుందో వూహించుకో."

"ఏం కథ రాయమంటారు"

"నువ్వు కిటికీలోంచి చూసేదంతా ఒకటికాదు, చాలా కథలు రాయొచ్చు".

"అంటే ఏమిటి రాయాలంటారు?"

"నువ్వు కొన్ని విషయాలు చూశావు, కొన్ని ఊహించావు. నీ ఊహలు తప్పో, సరియైనవో పరిశీలించు. ఆవిడ పగలెందుకు పెట్టుకుంది? ఎందుకు తీసేసింది, ఇంకోఆవిడ ఉదయం అనారోగ్యంగా వున్నది సాయంకాలానికి హుషారుగా ఎలా తయారయింది? వంటలక్క ఎందుకు సింగారించుకుంది? ఇలాంటి ప్రశ్నలకు సమాధానాలు దొరక్క పోతే ఊహించి రాయి. ఇలా కొన్ని కథలు రాసి అన్నీ కలిపి "కిటికీ కథలు" అని సంపుటిగా అచ్చు వేద్దువుగాని" అన్నారాయన నవ్వుతూ.

"బాగుంది మీ సలహా"

"అవును మరి వాళ్ళేదో అదృష్టవంతలనీ, మనమేదో దురదృష్ట వంతులమను బాధ పడడం కంటె ఇది నయమే కదా?"

"బాధ పడడం సహజమే కదా"

"బాధ పడుతూ కూర్చోవడం చాతకాని వాళ్ళపని. బాధలు తొలగించుకోవడం అందరికీ సాధ్యమయేది కాదు. కాని చేతనయిన వాళ్ళు మనసు బాధ పడకుండా మళ్ళించుకుంటారు ఇలాంటి పనులు చేసి"

"సరే రాస్తాను" అన్నాను.

రెండు రోజులపాటు నాకు విశేషమేమీ కనిపించలేదు. కాని రెండురోజుల తరువాత రాత్రి వంటింట్లో పనులు పూర్తిచేసుకుని కిటికీదగ్గర నిలబడ్డాను.

కుడిప్రక్క మేడలో కిటికీ తీసివుంది. వంటమనిషి మాత్రమే వుంది. మంచి చీర కట్టి జడలో పూలుపెట్టుకుని సింగారించుకుని వుంది. అంతలో అతనొచ్చాడు. కొద్దిసేపు వాళ్ళిద్దరూ ఏదో మాట్లాడుకున్నారు తరవాత అతను ఆమెను దగ్గరగా తీసుకున్నాడు. ఛీ! ఎంతనీచం! ఇంతకీ ఇంటావిడ ఏమయింది? వాళ్ళు కిటికీ మూసేశారు. ఏమిటి పాడు లోకం అనుకున్నాను. నిన్నటివరకూ ఎంతో ముచ్చటగా కనిపించిన సంసారం, ఇవాళ వికారంగా తయారయిందేమిటి?

ఎడంవక్క మేడలో కిటికీ తెరిచేవుంది. ఆవిడ కుర్చీలో కూర్చుని వుంది. అతను తలుపు తడితే ఆమె లేచి తలుపు తీసింది. అతను సరిగ్గా లేచి నిలబడలేకపోతున్నాడు. కుర్చీలో కూర్చుండి పోయాడు. వాళ్ళిద్దరూ వాదించుకున్నట్టుగా వుంది. తరువాత ఆమె పెట్టెలోంచి ఒక నగ తీసియిచ్చింది. అతను తీసుకున్నాడు. అంతలో మళ్ళీ హఠాత్తుగా లేచి ఆవిడ జుట్టు పట్టుకుని తలవంచి గట్టిగా వాలుగు తన్నులు తన్నేడు. ఆమె అతని పట్టు విడిపించుకోడానికి పెనుగులాడింది. అతను మరో దెబ్బవేసి వదిలేశాడు. ఆమె ఏడుస్తూ వుండాలి. కళ్ళు తుడుచుకుంది. మళ్ళీ అతనేదో చేతులూపుతూ బెదిరిస్తున్నట్టున్నాడు. తరవాత గబగబా బయటికెళ్ళేడు. ఛీ! ఎంత దుర్మార్గుడు! తాగుబోతు వెధవ! పెళ్ళాన్ని కొట్టే నీచుడు! ఆమె ఏడుస్తూ కూచుంది. ఆ నగ ఎందుకు పట్టుకు పోయాడో నా కర్థం కాలేదు.

అంతలో అకస్మాత్తుగా నా వెనక గట్టిగా నవ్వడం వినిపించి తృళ్ళిపడి వెనక్కి తిరిగేను. మావారు చడీ చప్పుడూ లేకుండా వంటింటిలోకి వచ్చి ఎంతసేపయిందో నేను చూసుకోలేదు.

"అబ్బ : మీరా భయపడి చచ్చాను" అన్నాను.

"నీతోపాటు నేనూ కొంత పరిశీలించాను. కథకు పనికి వచ్చే

ఇతివృత్తం దొరికింది" అన్నారాయన.

"కుడిప్రక్క మేడలో ఆ దరిద్రుడు వంటావిడతో సరసమాడు తున్నాడు. కథ రావేందుకేముంది, నా తలకాయ."

"ఎందుకులేదు. నువ్వు పొరపడివుంటావు. వంటావిడే భార్య. ఆవిడ శీలం మంచిది కాదనుకున్నావు. కాని శీలవతే. నువ్వు భార్య అనుకున్నది ఉంపుడుగత్తె.

"మరి అదేమయింది?"

"ఇంట్లో వున్న డబ్బూ నగానట్రా పట్టుకుపోయివుంటుంది. డబ్బూ దస్కంపోయేసరికి వాడికి బుద్ధి వచ్చుంటుంది."

"ఎడం ప్రక్క మేడలో అతను తాగుబోతు అయుండాలి కదా" అన్నాను.

"తాగుబోతేకాదు. జూదగాడు కూడా అయుండాలి. అందుకే భార్య నగలు అడిగుంటాడు."

"అడిగితే ఇచ్చిందికదా, మరెందుకు కొట్టేడు"

"ఆమె దగ్గర రెండు సెట్ల నగలుండి వుండాలి. ఒకటి బంగా రంవి. రెండో సెట్టు గిల్టువి. అదివరకు అతను నగ లడిగినప్పుడు గిల్టు నగలు తీసి యిచ్చివుంటుంది. అది అతనికి తెలిసి తన్నుంటాడు. నిజం నగలు రహస్యంగా దాచివుంటుంది. భర్త యింట్లో లేనప్పుడు పెట్టుకుని కొంతసేపు తృప్తిగా అద్దంలో జూసుకుని మళ్ళీ దాచేస్తూ వుంటుంది" అన్నారాయన.

"మీరు నిజంగా కథకులు. ఎంతో చక్కగా వూహించారు."

"కాని కథ నువ్వే రాయి. నీ కనుభవముందిగా. కథలో నువ్వు చెప్పదలచుకున్నది కూడా స్పష్టంగానే అర్థమయింది కదా."

"అయింది. ఎండమావులు నీటి సరస్సులు కానట్టుగానే మన కంటికి కనిపించేది నిజం కాదని ఈ కిటికీ నాకు చెప్పింది."

"నిజమే లక్ష్మి. వాళ్ళు అదృష్టవంతులనీ మనం దురదృష్ట వంతులమనీ అనుకున్నావు. వాళ్ళు సుఖపడుతున్నట్టు కనిపిస్తారు. కాని వాళ్ళు సుఖపడడంలేదు. సుఖపడుతున్నామని భ్రమపడుతున్నారు- మనల్ని భ్రమింపజేస్తున్నారు. మనం అలా కృత్రిమంగా బతకడంలేదు. ఇప్పుడు చెప్పు ఎవరు అదృష్టవంతులో."

"మనమే. మనకలాంటి సుఖం అక్కరలేదు" అన్నాను.

ఆయన నవ్వి నా భుజంమీద చెయ్యి వేశారు.

"చెయ్యి తియ్యండి, ఆ మేడలమీద వాళ్ళు కిటికీల్లోంచి చూస్తారు" అంటూ కిటికీ తలుపులు మూసేశాను.